

The Perishers

- PRIORITERAR MUSIKEN

*»And I've had romance
I've had time in the sun
For a while I thought I was the lucky one.«*

JAG VET ATT KVOTEN för olyckliga män med gitarrer har fyllts tusenfalt vid det här laget. Och The Perishers är knappast ett band som sticker ut ur mängden med sin opretentiösa och lugna rock. Men trots detta kan jag bara bäva då sångaren Ola Klüfts röst får min ryggrad att göra kullerbyttor och mina lungor att stanna när han sjunger ovanstående rader. Kanske är det för att det var längesedan man hörde något så bra, rent musikaliskt, i Umeå. Eller så är det bara Olas

övertygande röst. Någonstans handlar det i alla fall om en grundläggande passion för musiken. The Perishers verkar lida brist på känsla för image. Men det beror nog mest på att de valt att hänge sig helt och hållet åt musiken.

Och även om de inte kan nämna särskilt originella influenser (Leonard Cohen och Bob Dylan) så märks det att de jobbar mer än andra på låtarna. Det är inte bara sångarens lägereldslåtar som man satt komp till.

– Jag skriver ju alla låtar från början med bara sång och gitarr. Så ursprunget finns ju där, sen har de ju bara vuxit i replokalen. Men jag tycker det är ganska viktigt att det där smala finns kvar, säger Ola när jag träffar han och trummisen Thomas Hedlund för en kort intervju.

– Vi är ju ett band där medlemmarna lyssnar på så olika musik. Och det är nog anledningen till att vi inte låter så oerhört sparsmakat ändå. Tillsammans gör vi det till vad det är, vilket är ganska vanlig rockmusik, fortsätter Thomas som även sköter stockarna i hardcore-kvintetten Plastic Pride.

Bandet har under hösten färdigställt sin andra demo, ett fantastiskt bevis på att det verkligen kommer intressant musik från Umeå. Deras

The Perishers: Anders Jansson, Ola Klüft, Pehr Åström, Martin Gustavsson. Sittande: Robert Axelsson och Thomas Hedlund.

lågmalda och känsllosamma rock innehåller mer kvalitet än man kan hitta hos de flesta band i Umeå idag. Själva är de rätt nöjda.

– På den här demon har vi hittat vår stil, berättar Thomas. Det går en röd tråd genom alla låtar. Förut har det varit rätt splittrat genremässigt, men nu känns det som att vi vet hur vi vill låta.

Deras demo har också lett till en intervju i P3s Musikjournalen Pop. Tidigare har bandet blivit korade till månadens demoband i samma kanal. Men det är något de tar med ro.

– Jag vet inte om det kommer att leda till så mycket, men man hoppas ju alltid att det är någon som kommer att lyssna, säger Ola. Thomas håller med:

– Det är ju bara en sån där självförtroendekick som gör att det blir roligare att spela.

Trots att det är Ola som skriver grunderna till all musik i bandet så är det inte bara han som står för textförfattandet. Han och Thomas har bland annat skrivit in del texter tillsammans, något som är rätt ovanligt i såna här sammanhang. I regel är det ju bara en person som presenterar sina känslor i texterna. Thomas berättar hur det gick till:

– När jag och Ola skrev tillsammans gick det till så att Ola presenterade ett scenario där en person var olyckligt kär, ett tillstånd de allra flesta har någon relation till. Så att hitta den känslan var inte särskilt svårt. Man får kompromissa och det handlar mer om språktekniska variationer och att få rätt antal stavelser på rätt plats.

– Vi hade en slags textform från början som vi jobbade utifrån, säger Ola. Och när låtarna växer fram så har jag alltid en ganska bestämd uppfattning om hur jag vill att sången ska gå och hur melodin ska låta. Det är när man sen ska sätta ord till de musikaliska idéerna som har jag haft ganska mycket problem, och det är då man får ta lite hjälp.

Det musikklimat som råder i Umeå är inget bandet är nöjda med. Det finns få riktigt aktiva spelställen och den musikboom som hardcore- och popscenen förde med sig för några år sedan

har avtagit. Kvar är bara en hycklande elit som har svårt för att släppa in nya förmågor.

– När vi hade en spelning på Hammagasinets så stod vissa personer ur Umeås HC-crew och bara skakade på huvudet för att vi i ett mellansnack nämnde Håkan Milds upprättelse i fotbollslandslaget, berättar Thomas. Det är trist att det ska behöva vara så. Att folk som går på konsert bryr sig så förbannat mycket om vad folk säger mellan låtarna istället för att bry sig om vad låtarna i sig handlar om och hur musiken låter. Man skulle vilja be om en liten kraftansträngning hos folk att ge musiken en chans istället för att stirra sig blind på fel saker. Det är rätt anmärkningsvärt att Umeå har en musikscen där musiken alltför ofta kommer i sista hand.

– Vi är ju inget band som försöker förändra världen, säger Ola. Det handlar som bara om våra små liv här i Umeå. Det är inget att skapa på huvudet över!

När intervjun är slut ursäktar jag mig för att jag inte förberett mig så noggrant. Då säger Ola: »Det finns inte så mycket att fråga om. Vi är inte särskilt intressanta.« Och även om det ligger en rätt ironisk underton i uttalandet så finner man där en stor del av vad The Perishers handlar om. De är inte uttalat politiska och de har ingen tydlig image. Musiken ligger alltid i fokus och bandet tycker nästan att det är jobbigt att behöva tänka på saker som skivomslag, hur man klär sig på scen och vad man säger i mellansnacken. Men de inser att det kanske är någonting att satsa på om man vill nå lite längre. Få folks uppmärksamhet. För de vill ju egentligen bara att folk ska ge musiken en chans.

FOTNOT: The Perishers har efter denna intervju blivit två medlemmar fattigare då Robert och Anders lämnat bandet.

Text: Konrad Olsson

Foto: Samuel Grönlund

Monster

»Gone Gone Gone/A Bash Dem«
CD Burning Heart

Det är något speciellt med stockholmsband. Det är något som inte stämmer. Enligt den givna svenska independentmallen så funkar det liksom inte att komma från storstaden. Man ska helst ha varit uppvuxen med bitande kyla i Luleå, med gatuvåld i Eskilstuna eller med tristessen i Borlänge för att kreativiteten ska verka trovärdig. Först då är det okej för ett band att bege sig till huvudstaden, vilket de flesta också gör. Just därför är det så kul att Monster kommer just från Stockholm eftersom det till viss del tar död på myten om geografiskt bunden skapandekraft. Nu har bandet släppt sin andra fullängdsplatta och till skillnad från debuten »Rockers Delight« – som var party-plattan nummer ett med sitt jävlaranamma och intet sinande ös – så har bandet nu utvecklat sin mer lugna sida. Plattan är mer tillbakalutad och bandet har bytt ut de förut så påtagliga Clashreferenserna mot en mer soulig inriktning. Och det funkar utmärkt. Sångaren Anders röst är mer trovärdig än tidigare och den passar väl ihop med det nya låtmaterialet. Den drivande blås-sektionen fungerar som en utmärkt kontrast till de fortfarande så känsllosamma texterna. Sen är det ju oundvikligt att inte nämna den fantastiska explosionen i bandets tolkning av Lauryn Hills »Ex-factor«. Toppklass!

Text: Konrad Olsson

»Det är rätt anmärkningsvärt att Umeå har en musikscen där musiken alltför ofta kommer i sista hand.«